

Publicerad 2007-01-09 20:30 av Kubla Khan

låt oss säga ... farväl

kära Syster

kalla inte på mig
innan solen gått ned
för mina drömmar ligger
så nära ditt hjärta

som när gatorna är våta av tårar
de berusade dårarna dränkt med sina sorger

på vägen hem

och när mina händer inte längre orkar
och skorna inte bär
under molnens mörka himmel
där avskrädesbarnen viskar:

”min far älskade mig aldrig
som något annat än sin egen avbild
för när spegeln gick sönder
blev Narcissus ful”

och fast det var dig jag närde
vid mitt bröstets kalla kamrar
lämnade jag allt
för ingenting

som jag alltid gjort

men inget ont om dig Ofelia
- asfalten kryper alltid upp längs vaderna
för mina steg är så tunga
och jag har lärt mig
att tala med tudelad tunga
för att ta dem jag älskar till giljotinen

det var mitt jobb
att slänga pärlor åt svinen

folk såg mig som en outtömlig källa

jag presenterade mig alltid som Werther
trots att lögnen fick mitt hjärta att svälla

men strö inga blommor i mitt sår
straffet följer ändå dit jag går
och det som en gång var jag
är nu bara aska

ofta hörde jag dig skrika
mitt namn -
så att dina läppar blödde
men ropen dränktes alltid
från sorlet av rösterna
i mitt huvud

och som ett vildsvin har jag jagat fram
genom uppväxten
med framtiden bakom

en trashank i en ensam vals

alltid känt
mina förfäders förväntningar
som en snara kring min hals

och jag vet att domen ska falla
fast rättegången nu är uppe i tjugotre

men när liemannen svingar sin klinga
ska jag med ett flin stå stark
inte uttala ett ord av ånger
och folk ska minnas mig som Jeanne d'Arc

men så var det du
med ett leende
på tidens canvas

ett gyckelspel av penseldrag

mina drömmars Tigrinna

jag gjorde allt

grävde gropar, sprang genom eld

sålde mig själv och brann

jag försökte allt

men jag hade aldrig lärt mig att älska

det är min sanning

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kubla Khan med Poeter.se id #5361 innehar upphovsrätten